

**Zlatna Kostova
'Vergeldende poëzie'**

Ben ik	2
Blue	3
Zo'n andere	5
Ik weet niet	6
Een brief op de deur	7
Van ergens	8
Ben niet	9
Hoe?	10
Nooit	11
Wedstrijd	12
Ik droom/Utopie	13

P. 10¹

Ben ik

een engel voor iemand,
gekomen in zijn leven
om de juiste stappen te laten zien,

zoals mijn engelen
in mijn leven komen
onverwacht en zonder reden,
die op momenten, als ik heel erg wil dansen,
mij bij de hand nemen
en mij leiden.

Ben ik niet
een straf voor iemand -
voor iemand niets vermoedend -
in wiens leven
ik alleen maar schijnbaar welkom ben...

¹ Dit verwijst naar het paginanummer in de Bulgaarse bundel

P. 15

Blue

Ze zou er niet zijn
bij het vaarwel zeggen;
met haar nieuwe blauwe tas,
met haar blauwe vestje
dat je haar cadeau gaf
(op dit moment is er geen vestje nodig,
maar je zei haar dat ze er
heel mooi in uitzag),
met haar armband van blauwe steentjes
die je om haar arm deed
toen ze aankwam
(aan mij gaf je er eentje van goud²),
met haar schitterende blauwe ogen -
zo jong en zo bedachtzaam.

Begrijpt ze niet
hoe overbodig
haar aanwezigheid hier is,
een aanwezigheid die schreeuwt
met elk klein detail
over jullie vroegere relatie?

Zijn haar ogen blauwer dan die van mij,
vroeg ik je een keer,
toen ik haar nog niet kende.
Die van jou zijn bruin, zei je
vlug en zo vermoordde je
zonder na te denken
de enige grap die ik ooit
voor die gelegenheid
probeerde te maken.

Nu
kijken haar blauwe ogen langs mij
naar jou
lachend, vergevend
en, zoals het lijkt,
belovend.

Door de grote ramen van het vliegveld
zie ik
hoe je vliegtuig langzaam landt
op de achtergrond - de blauwe zomerse hemel.

² referentie aan de naam van de auteur

In deze minuten van afscheid nemen
belooft ze je met haar ogen,
dat ze jouw armband altijd zal dragen
en het vestje ook.
Dan drukt ze zich dicht tegen jou aan
je mompelt iets in haar nek
(misschien ben je haar aan het kussen?),
ik zie je lippen niet -
alleen haar ogen,
die niet meer kijken,
die luisteren en
langzaam vol schieten.

Misschien zeg je haar dat je altijd
van haar zal houden
dat ze voor altijd jouw meisje blijft -

En ik dan?

P. 26

Zo'n andere

In de bloedhete middag
praten we over mannen en vrouwen

Je noemt vijf dingen,
waarvan je denkt dat elke man daarover moet beschikken.
Ik luister aandachtig en onthoud het goed,
Om die dingen te kunnen zoeken in de man naast mij. En dan

vertel ik je
hoe ik je vrouwelijke wederhelft zie:

met huid van zijde waarover Klimt zijn Kus zal schilderen.
Als het meisje van Nabokov,
dat nog niet weet hoe, maar
dat probeert te flirten.

Ze is als in een lied van Chet Baker -
weet niet wat liefde is,
maar, als ze die ontdekt,
langzaam verliefd wordt.
Als je haar een compliment geeft,
gaat ze je bedanken, volledig toegewijd.

Zoals de Roos van de Kleine Prins -
vroeg of laat begint ze je te temmen.
Zoals de sjaal van Isadora Duncan,
altijd om jou heen gewikkeld,
maar zonder je te verstikken;

Ze laat je haar als een boek lezen
(waarvan je noch weet hoe het eindigt, noch wanneer),
ze laat je in een meer omtoveren
of in een diepe, natte grot,
ze laat je in haar bijten
en je gezicht en ziel in haar verbergen,
als in de watermeloen van Neruda...

Heimelijk wens ik
(als je ooit gaat zoeken)
zo'n andere
niet te vinden.

P. 37

Ik weet niet

Zoveel dingen over jou weet ik niet!

Ik weet niet of je aan mij denkt.
Draag je me in jezelf,
kom ik in je dromen voor,
wacht je op onze ontmoetingen?

Houd je ervan om samen met mij te zwijgen,
Zijn de woorden tussen ons je dierbaar -
Houd je daarvan?
Zie je onze levens verder in de tijd?

Ik weet niet wat ik voor jou ben.
Houd je van mij
of ben je alleen dankbaar
dat ik me met jou deel?

Ik vraag me voortdurend af
of je terug wilt bij mij
of weg van mij...

Ik weet niets van jou.

Ik weet ook niet waarom ik van jou houd.

Maar iets in mij zegt
dat ik je niet moet afschrijven.

P. 40

Een brief op de deur

In een middagdroom droom ik
dat de wind
mijn armen op de rug houdt -
vastgebonden -
en ik kan je brief niet aanraken.

Het velletje is geplakt
op de deur
en zwaait me
'gegroet'.

Hé, ik weet
wat er staat!
Je zegt zeker:
De deur is niet op slot! Kom binnen!
of
Ik houd van je! Wacht op me!
Je schrijft me immers altijd
op deze manier.

Tussen twee windvlagen
pak ik het velletje
en maak ik het glad.
Ik ga sigaretten halen,
staat er.
Ik kom niet terug!

P.41

Van ergens

op het balkon
verscheen een spin
en maakte een draad
tot mijn blote voeten -
fijn en dun,
keurig strak
onder de zon.

Ik keek ernaar als onder hypnose
heel lang, lang, lang,
zonder te bewegen,
totdat mijn blik wazig werd
en gedachten pijn deden.
Ik wachtte
of de spin zou komen
en wat er dan zou gebeuren.
Plotseling
hing mijn hele leven
aan die draad.

Rond de middag
werd het ondraaglijk heet.
Ik merkte niet
dat ik verbrandde,
ging naar binnen
toen het te laat was.

Zo kwam ik niet te weten
of de draad kapot ging of niet ...

P. 46

Ben niet

Heb je een ander? vraag ik je.
(We hebben elkaar zo lang niet gezien,
dat het me onmogelijk lijkt dat je geen ander hebt,
ik ken je maar al te goed...).

Ja, zeg je
en je kijkt weg
Ik bijt op mijn lippen.

Nee, ik ben echt niet jaloers.
Ik dacht alleen
dat ik
onvervangbaar was.

P. 49

Hoe?

Ik heb je al lang alles vergeven:
de waarheden die me ontwrichtten, volledig,
en daarna meldde ik me ziek,
om nieuwe leugens te kunnen bedenken
totdat ik mezelf weer in elkaar zette.

Ik heb je ook vergeven
dat het bij jou nooit opkwam
me niet de waarheid te zeggen.

Ik heb de waarheid
ook al lang vergeven
(ook al lijk ik wraakzuchtig)
voor al haar verraderlijke verschijningen
voor de wonden die ze bij mij veroorzaakte
en de littekens die zo
langzaam verdwijnen.

Maar hoe moet ik mezelf vergeven
dat ik die waarheid zo hard wilde, achtervolgde, achterna rende,
haar hielen likte, haar het hof maakte,
me bloot gaf aan haar,

Zonder van haar te houden?

P. 66

Nooit

laat nooit mijn hand los,
wend nooit je blik van mij af,
wees nooit doof voor mijn stem,
zwijg nooit,

ga weg en kom terug
wanneer je wilt -
bemin anderen en
baar samen kinderen -
ik zal ze voeden en aankleden,

ik zal je verzorgen
als je ziek bent,
ik zal je volgen
ik zal blij zijn voor jou,
zal je uitzwaaien,
zonder te huilen, omdat je er niet bent,
zal wachten totdat je terugkomt.

Je moet
me alleen nooit verlaten,
Poëzie!

P. 68

Wedstrijd

De laatste meters
tot de finish
ren ik met gemak

ren ik en leer ik
ren ik en train ik
ik ren steeds beter
ik ren beter dan alle anderen
ik ren met plezier

maar ik wil niet
dat ik als eerste aankom
ik wil helemaal niet dat
de FINISH komt.

P. 69

Ik droom/Utopie

Wederopstanding.

Nieuw begin.

God scheidt ons als kinderen
en laat ons zo...

8 september 2016

© Tsveta Velinova